

[Niels Westerby.]

slag virkelig tale om en ligelig byrdefordeling.

Jeg forstod på finansministeren under første behandling, at regeringen havde interesse for dette forslag, og jeg mente også at kunne forstå det samme på statsministeren. Jeg vil da gerne spørge: hvorfor er så denne tanke ikke blevet fulgt op i udvalget eller blevet fulgt op af regeringen? Det havde i hvert fald pyntet på forslaget.

Dernæst må jeg gøre den bemærkning, at vi har fremlagt, hvad vi mener er et klart og enkelt og let administrerbart system. Det er én mulighed for en løsning af de økonomiske problemer, som landet står over for, men der er naturligvis også andre muligheder. Der er andre muligheder, som kunne anvendes og betrædes i denne situation. Man kunne gøre det, at man kunne acceptere det tilbud, der er kommet fra lønmodtagerorganisationerne, og gennemføre en engangsskat med den tilføjelse, jeg gjorde gældende før; det var en mulighed. Men jeg siger stadig væk, det er ikke nok, og derfor må denne mulighed også indebære, at man yderligere må foretage en finanspolitisk stramning, det vil sige, at man enten måtte gennemføre ganske væsentlige besparelser på det offentlige budget, eller også måtte man sørge for, at staten fik flere indtægter.

Jeg har i denne forbindelse bemærket mig, at der såvel fra venstres og konservatives som radikales side er rejst ønsker om offentlige besparelser, og jeg har også bemærket mig, at man fra regeringens side har vist forståelse herfor, ja, vel nærmest, forstår jeg, givet et tilbud herom, og derfor bør dette i høj grad komme ind i billedet i forbindelse med løsningen af den aktuelle situation, hvad enten en løsning sker forud for et folketingsvalg eller efter et folketingsvalg.

Som en anden mulighed, jeg vil pege på i denne forbindelse, kunne man også tage sit udgangspunkt i følgende: man kunne sige, at engangsskatten ikke er særlig heldig, og

at man derfor opgiver den; men så må man på den anden side også erkende, at så må lønmodtagerne jo ikke rammes specielt, for så er de kommet ud for en forskelsbehandling. Derfor kunne man gøre det på den måde, at man lod være med at udbetale halvanden portion til lønmodtagerne, og for at holde dem skadesløse kunne man give dem et bevis, som de kunne bruge ved betaling af skat til staten og folkepensionsbidrag. Dermed er der ikke sket nogen sociale urimeligheder over for nogen, men man fastholder det indgreb, det direkte indgreb, som er det afgørende over for omkostnings- og prisniveauet. Det er klart, at det vil give et provenutab for staten, og derfor måtte det naturligvis følges op med, at man f. eks. foretog en forhøjelse af merværdiafgiften. Altså systemet i dette er, at man tager en forhøjelse af merværdiafgiften og offentlige besparelser som det, der skal bære den økonomiske byrde, for så til gengæld at kunne opgive engangsskatten og for til gengæld at holde lønmodtagerne fuldstændig økonomisk skadesløse for den opgivelse af dyrtidsportionen, der er så vigtig for at bringe pris- og omkostningsniveauet ned eller holde igen på det, således at devalueringens fordele kan fastholdes og udvikles til eksport og produktion og konkurrence også på hjemmemarkedet.

Jeg har villet pege på alle disse muligheder, for der er mange muligheder i situationen, og det er ikke sådan, at vi ønsker, at den sagligt skal være låst fast. Der er jo ingen grund til at være halsstarrig. Men det forslag, vi fremkom med ved første behandling, mener vi er et godt forslag og et enkelt forslag; jeg synes også, de andre muligheder skulle nævnes, hvad enten de får praktisk betydning forud for eller efter et folketingsvalg.

Jeg må sige som hr. Hilmar Baunsgaard, at man kan ikke forvente, at liberalt centrum vil medvirke til regeringens krisekompleks, da de betingelser, vi stillede op som forudsætning herfor under forslaget's førstebehandling, ikke er blevet opfyldt.